

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **SALPET VERITAS s.r.o.** (původně pod firmou ITALPE s.r.o.), IČ: 258 32 000, se sídlem Horní Moravice 31, 795 01 Dolní Moravice

zastoupený advokátem: Mgr. Jakub Kántor, se sídlem Revoluční 1003/3, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/16

o žalobě proti dvěma rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2016, čj. 1505/580/16, 57106/ENV a z téhož dne čj. 1545/580/16, 57977/ENV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedená správní rozhodnutí, kterými se zamítají jeho odvolání a potvrzují dvě rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava (dále také jen „inspekce“) ze dne 31. 5. 2016. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši xxx Kč za správní delikt podle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o odpadech“), spočívající v porušení povinnosti stanovené v ust. § 39 odst. 2 tohoto zákona za skutek, že jako oprávněná osoba provozující zařízení pod názvem „Skládka TKO Dvorce – Rejchartice“ (dále také jen „skládka“), nezaslal v termínu do 15. 2. 2015

pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi za rok 2014 obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Druhým rozhodnutím byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši xxxxx Kč za správní delikt podle ust. § 37 odst. 4 ve spojení s ust. § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále také jen „*zákon o integrované prevenci nebo ZIP*“), jehož se dopustil tím, že jako oprávněná osoba provozující technickou a technologickou jednotku pod názvem „Skládka TKO – Dvorce – Rejchartice“, jejíž provoz byl schválen integrovaným povolením ze dne 25. 10. 2004, provozoval toto zařízení v rozporu s ním (v době od 20. 6. 2014 do 9. 12. 2014 přijal na skládku celkem 108 850,36 tun odpadu kat. č. 20 03 01 směsný komunální odpad, od právnické osoby IES RECYCLING, a.s., s odpadem nakládal nepovoleným způsobem mechanické úpravy složení odpadu před jeho odstraněním – kód XD13). V obou případech byla žalobci uložena rovněž povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou, což v žalobě není v žalobních bodech napadeno.

[2] Nahlédnutím do veřejného rejstříku soud zjistil, že žalobce změnil svou obchodní firmu, a že smlouvou o prodeji části závodu ze dne 20. 12. 2017 převedl skládku na jinou obchodní korporaci.

[3] Soud respektuje procesní úkon žalobce, tedy podanou žalobu, kdy napadl dvě správní rozhodnutí jednou žalobou, ač se jedná o dva skutky postižitelné podle dvou odlišných zákonů, a vypořádá žalobní body tak, jak byly žalobou vymezeny, což však musí být trochu na úkor srozumitelnosti textu, neboť žalobce v žalobě obě správní rozhodnutí v argumentaci příliš nerozlišuje a žalobní body vede polemikou bez jasnějšího vymezení, které z obou správních rozhodnutí napadá (navíc používá obecného vymezení skutek/skutky, občas zjevně cituje z rozhodnutí, aniž by tento text graficky označil jinak, než uvozovkami, což orientaci v textu rovněž příliš nepřidává). Žalobce napadl obě rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, včetně zrušení prvostupňových správních rozhodnutí. Namítá, že rozhodnutí neobsahují odůvodnění podle ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Dále uvedl, že i kdyby se protiprávního jednání dopustil, jednalo se o delikt formálního charakteru bez dopadu do životního prostředí, čemuž měla odpovídat výše pokuty. Namítl, že nebylo provedeno ústní jednání, že nebyly hodnoceny důkazy ve vzájemné souvislosti a že nebyly prozkoumány jeho majetkové poměry, že byly nedostatečně vypořádány jeho odvolací námitky, že správní úřady nedostatečně hájily jeho zájmy, a že rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Tato poměrně rozsáhlá tvrzení v žalobě nejprve provádí odkazem na obecné zásady a jednotlivá ustanovení správního řádu, aniž by je konkrétně vymezoval. V tomto směru pokračuje tím, že nebylo zjištěno, kdo se dopustil přestupku a jaká je jeho společenská nebezpečnost. Namítá, že tyto skutečnosti měl žalovaný hodnotit z moci úřední, aniž by se omezoval na odvolací námitky. Uvádí, že se jednalo o exces z rozhodovací činnosti inspekce, i výše pokuty. Namítá, jako v odvolacím řízení, porušení absorpční zásady, s čímž nesouhlasí. Znovu namítá, že nebyly zjišťovány všechny informace, aniž by bylo konkrétně rozvedeno, o jaké se jedná, a že důkazy nebyly řádně zhodnocené; žalobce tato tvrzení pouze konstatuje s odkazem na právní normu. Namítá, že nebyla dodržena zásada přiměřenosti.

[4] Další část žaloby je již konkrétnější, kdy požadoval přehled rozhodnutí o pokutách za posledních 10 let, místo toho mu byla uložena třídenní lhůta, což považuje za zlovolnost a šikanu. Požadavek i přes jeho zjevnou důvodnost byl odmítnut s ohledem na ekonomii řízení, čímž podle názoru žalobce porušil jeho účastenská práva na spravedlivý proces. Proto se nemohl zabývat otázkou přiměřenosti, namítá dále, že inspekce sama vyhotovovala procesní úkony se značným časovým zpožděním (vyhotovení protokolu až dne 8. 2. 2016, když záznam o úkonech předcházejících kontrole byl sepsán již 6. 5. 2015). Namítá porušení absorpční zásady a zásady ne bis in idem a poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2009, čj. 9 Ca 389/2008-109 (totožnost jednání a skutku, jednočinný souběh), a dále na rozsudek Městského soudu ze dne 21. 9. 2010, čj. 9 Ca 239/2007. Konkrétněji ve vztahu k napadeným rozhodnutím uvádí, že mu neměly být ukládány dvě sankce dvěma rozhodnutími, ale vedeno jedno společné řízení.

[5] Dále namítá, že skutek ve výroku rozhodnutí není popsán nezaměnitelně a jasně, když mechanická úprava BN40 není přiléhavá, neboť vznikl nový upravený odpad, kód nakládání BN40 se použije, jestliže se převzatý odpad pouze upravuje, ale nevznikne nový odpad. Není zřejmé, zda vznikl odpad ze stavebních činností nebo upravený. Namítá, že se choval jako řádný hospodář ve smyslu ust. § 9a odst. 1 zákona o odpadech. Z pohledu dopadu do životního prostředí je skutek marginální, neboť pokud došlo na skládce k použití síta a kompaktoru, pak se to nemohlo na životním prostředí podepsat. Nešlo o činnost jakkoliv zakázanou, ale pouze nepovolenou pro dané zařízení, a proto se jednalo o formální pochybení.

[6] Dále nesouhlasí se zjištěním inspekce ohledně odpadů, kdy se za úpravu odpadů považuje také způsob D13 – úprava složení odpadů, což zahrnuje i třídění odpadů. V rámci aplikace absorpční zásady mělo dojít ke spojení obou řízení, neboť inspekce v jednom řízení odkazuje na další řízení. Cituje z odůvodnění rozhodnutí, aniž by vymezoval, ze kterého, a konkrétně k tomu uvádí, že tím byla potvrzena možnost použití na tělese skládky s tím, že žalobce jiný záměr neměl (žaloba je v této části velmi těžko uchopitelná). Znovu cituje z odůvodnění jednoho z rozhodnutí ohledně zjištění porušení ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, a namítá, že toto ustanovení popisuje manipulační plochu jako technické zařízení, které je vybaveno cca 60 cm zhutněné jílovito-hlinité zeminy, což má mít za následek eliminaci a zabránění možnosti smíšení biologicky rozložitelného odpadu se směsným odpadem. Uvádí, že inspekci nevznikla pochybnost ve věci zařazení a následném způsobu nakládání s odtěžovaným odpadem. Inspekce není kompetentní ve věci posuzování změn provozu zařízení, má za to, že vzhledem k množství odpadu by bylo nutné řádně posoudit dopad provozu třídění odpadu na životní prostředí, a vychází pouze ze základních atributů jako je doprava odpadu, množství odpadu, které jsou však vždy doprovázeny negativními jevy, jako je hluk, prašnost, úlety lehkých frakcí, a současně posouzení veškerých rizik, která vyplývají ze značného omezení a ztížení běžného provozu zařízení skládky a biokompostárny. Pokud nemá inspekce pochybnost o správnosti následného nakládání s odtěžovaným odpadem, není zřejmé, z jakého důvodu hodnotí pohyb nákladních vozidel, to navíc za situace, kdy integrované povolení dopravu neupravuje. Skládka je ve značné vzdálenosti od intravilánu obcí v okolí a pracovní prostředí nepatří do kompetence inspekce. Znovu cituje z jednoho z rozhodnutí (aniž uvádí, ze kterého), a uvádí, že se zachoval jako správný hospodář, neboť respektoval doporučení metodického pokynu žalovaného č. 9 z roku

2008. Žalobce cituje z odůvodnění jednoho z rozhodnutí (opět neuvádí bližší identifikaci) a dodává, výpočet přiměřenosti pokuty zabírá správnímu úřadu asi 4 strany s nesmyslnými a nelogickými argumenty o tom, že daná výše není příliš vysoká, zatímco posouzení skutečného vlivu a dopadu na životní prostředí je odbytu na několika řádcích.

[7] V další části žaloby je opět citováno z rozhodnutí a namítá, že se mělo jednat o 10% komunálního odpadu jako příměsi, zatímco zbytek byl tvořen zeminou. Po další citaci z odůvodnění rozhodnutí (neukončené ani uvozovkami) zdůrazňuje, že inspekci si uvědomuje a bere v úvahu, že k nepovolenému způsobu nakládání s odpadem docházelo na skládce, která splňuje technické požadavky na skládky odpadů, včetně podmínek pro jejich umístění, technické zabezpečení provozu skládek, těsnění, monitorování, a tento fakt hodnotí jako výrazně polehčující okolnost při výši pokuty. Uvádí skutečnosti, které inspekce vzala v potaz jako polehčující, a namítá, že toto hodnocení je v rozporu s výší pokuty. Dále znovu cituje z odůvodnění a sám dodává, že způsob hodnocení a výpočtu výše pokuty neodpovídá percentilu složení odpadu, tj. 10% komunálního odpadu a 90% zeminy, kdy majetkový prospěch žalobce je nekorespondující s těmito závěry. Znovu uvádí, že mu nebyla poskytnuta jiná rozhodnutí o uložených pokutách, proto nemůže posoudit přiměřenost.

[8] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, když ve vyjádření uváděl obsahově obdobné důvody, jako v žalobou napadených rozhodnutí a prvostupňových správních aktech. Kód nakládání BN40 nebyl nikde zmiňován, žalobce opomenul vznik odpadu kat. č. 170504 Zemina a kamení, proto nemohl specifikovat ani reálný způsob nakládání s tímto odpadem, za třídění odpadu nelze považovat jeho přehrnování, a to v rozporu s ust. § 9a zákona o odpadech. Na skládce byly prováděny činnosti, které se zcela vymykají běžným, praxí ověřeným způsobům nakládání s odpady (problematické vytřídění odpadu kat. č. 170504 s pochybnou funkcí s účinností mechanickým prosíváním), životní prostředí bylo ohroženo naprostým ignorováním pravidel plynoucích z integrovaného povolení ve zcela mimořádném rozsahu. Uvádí, že značně nepřehledné citování z odůvodnění napadených rozhodnutí je částečně vytrženo z celkového kontextu, částečně byl názor žalobce vypořádan přímo v odůvodnění.

[9] V odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí – uložená pokuta podle zákona o odpadech (ze dne 2. 9. 2016, čj. 1505/580/16, 57106/ENV) je mj. uvedeno, že žalobce zaslal plnění ohlašovacích povinností za rok 2014, ve kterém neuvedl vznik/produkci odpadu kat. č. 17 05 04 v množství 99 435,73 tun, který vznikl mechanickou úpravou složení odpadu kat. č. 20 03 01, a současně neuvedl záznam týkající se dalšího způsobu nakládání s odpadem kat. č. 17 05 04, které spočívalo v převedení odpadu do následujícího roku 2015. Skutečnosti byly zjištěny v průběhu kontroly, které předcházel záznam o úkonech předcházejících kontrole v souvislosti s mimořádnou situací – požárem aktivního tělesa skládky ze dne 6. 5. 2015. Dílčí protokoly o kontrolách byly pořízeny dne 12. 5. 2015 a 7. 7. 2015, završeny byly protokolem o kontrole ze dne 8. 2. 2016. Žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí odvolání, které blíže nezduvodnil, proto jej inspekce vyzvala, aby jej odůvodnil, podstatné náležitosti odvolání ve lhůtě doplněny nebyly (chybí napadení rozsahu, v němž se rozhodnutí napadá, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy). Žalovaný se na základě podkladů ve spise ztotožnil se

skutkovým závěrem inspekce, že žalobce v ročním hlášení uvedl o odpadu od společnosti IES RECYCLING, a.s., že se jednalo o odpad kat. č. 20 03 01 v množství 108 850,36 tun, se kterým následně nakládal způsobem BD13 (úprava složení odpadu před jeho odstraněním na skládce), z původního převzatého odpadu vykázal produkci odpadu kat. č. 20 03 01 v množství 9 414,63 tun, který podle jeho sdělení vznikl při mechanické úpravě, avšak další odpad v množství 99 435,73 tun kat. č. 17 05 04 vzniklý mechanickou úpravou žalobce v ročním hlášení neuvedl vůbec, a to ani co se týká dalšího způsobu nakládání s ním. Žalovaný vyšel ze zjištění inspekce z protokolu o kontrole. Následně žalobce po lhůtě uložené po výzvě k doplnění odvolání zaslal žalovanému přípis, který kontrétně žalovaný v odůvodnění rozebral a ve vztahu k žalobním bodům je v odůvodnění uvedeno, že zásadu uvedenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu žalovaný uplatňuje při rozhodování, v praxi je jakékoliv srovnávání jednotlivých případů znesnadněno variabilitou skutků a individualizací deliktního jednání. Ohledně namítané nepřezkoumatelnosti je uvedeno, že prvostupňové rozhodnutí je založeno na podkladech ve spise (roční hlášení, průběžná evidence o odpadech), zjištění inspektora při kontrole. Ohledně namítaného likvidačního charakteru uložené pokuty (xxxx Kč) je uvedeno, že ji žalovaný spojuje se souběžně ukládanou pokutou za porušení zákona o integrované prevenci (pozn. soudu – druhé napadené správní rozhodnutí), žalobce žádá konkrétní tvrzení a skutečnosti k možnému posouzení tohoto dopadu neuvedl, proto bylo vycházeno z listin uložených v obchodním rejstříku, kde měl žalobce naposledy založený výkaz zisků a ztrát za rok 2009, z něhož plyne, že výsledek hospodaření před zdaněním přesahoval částku milionů Kč. Ohledně absorpční zásady je v odůvodnění uvedeno, že maximální výše horní hranice pro tento delikt dosahuje 1 milion Kč, v souběžně vedeném správním řízení podle zákona o integrované prevenci uložila inspekce pokutu ve výši 1,1 milionu Kč, kde je horní hranice 10 milionů Kč. Z tohoto plyne teoretická možnost vedení společného správního řízení, byť se jedná o vícečinný souběh nestejnorodý, avšak vycházející z odlišně koncipovaných právních úprav sankční odpovědnosti. Princip byl fakticky respektován i v samostatně vedených řízeních.

[10] V odůvodnění druhého napadeného správního rozhodnutí – uložení pokuty podle zákona o integrované prevenci (ze dne 2. 9. 2016, čj. 1545/580/16, 57977/ENV) je kromě toho, co bylo uvedeno v předchozím rozhodnutí, pouklázáno na to, že deliktu se žalobce dopustil tím, že jako oprávněná osoba provozující skládku ji provozoval v rozporu se schváleným integrovaným povolením ze dne 25. 10. 2004, kdy v době od 20. 6. 2014 do 9. 12. 2014 přijal na skládku celkem 108 850,36 tun odpadu kat. č. 20 03 01 od právnické osoby IES RECYCLING, a.s., jedná se o skládku skupiny S – 003 zařazenou pod kód D1 (zařízení na odstraňování odpadů – ukládání v úrovni nebo pod úrovní terénu), a s tímto odpadem dále nakládal nepovoleným způsobem mechanické úpravy složení odpadu před jeho odstraněním (kód XD13). Žalobce porušil závazné podmínky integrovaného povolení v bodě 3.1. a 3.3. Žalovaný vyšel z toho, že skutečnosti podstatné pro rozhodnutí byly zjištěny v průběhu kontroly z týchž podkladů, jako u předchozího správního řízení uvedené shora. Dále je uvedeno, že žalovaný rovněž vyšel ze zjištění inspekce zaznamenaném v protokole o kontrole, kdy na skládku byl přijímán shora uvedený odpad, což sdělil sám žalobce a vyplývá to i z dokumentů – měsíčních souhrnných zpráv. Třídění odpadu probíhalo tak, že byl vyvezen na těleso skládky a vysypán z dopravního prostředku, pomocí kolového nakladače a hrubotřídiče byl následně přetříděn, a to tak, že odpad kat. č. 17 05 04 měl propadnout přes síto hrubotřídiče, zatímco nad sítem měl zůstat

směsný komunální odpad kat. č. 20 03 01, zbylý odpad po oddělení významného podílu zeminy kat. č. 17 05 04 (asi 90%) byl potom opět naložen a vyvezen na aktivní těleso skládky, nově vzniklý odpad kat. č. 17 05 04 žalobce nijak nedeklaroval.

[11] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[12] Podle ust. § 39 odst. 2 zákona o odpadech, ve znění účinném v rozhodné době: „*Původci odpadů jsou povinni v případě, že produkuje nebo nakládají s více než 100 kg nebezpečných odpadů za kalendářní rok nebo s více než 100 tunami ostatních odpadů za kalendářní rok, nebo v daném kalendářním roce produkuje nebo nakládají s odpady stanovenými prováděcím právním předpisem bez ohledu na množství těchto odpadů, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny. Oprávněné osoby jsou povinny v případě, že nakládají v kalendářním roce s odpadem, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny.*“.

[13] Podle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech: „*Pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží inspekce nebo příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která ... (a) nevede v rozsahu a způsobem stanoveným v části šesté tohoto zákona evidenci odpadů a zařízení nebo neplní ve stanoveném rozsahu ohlašovací povinnost nebo nezašle ve stanovené lhůtě nebo ve stanoveném rozsahu příslušnému správnímu úřadu údaj týkající se zařízení k nakládání s odpady, nebo evidenci po stanovenou dobu nearchivuje,*...“.

[14] Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci: „*Provozovatel zařízení je povinen ... (a) provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení,*...“.

[15] Podle ust. § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci: „*Za správní delikt se uloží pokuta (b) do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 4 a 5.*“.

[16] K velice obecným prvním žalobním bodům, týkajícím se nedostatků odůvodnění napadených správních rozhodnutí soud ničemu takovému přisvědčit nemůže. Odůvodnění rozhodnutí je standardní, je v nich uvedeno, za co byl žalobce potrestán, je zde popsán skutek i podstatné procesní úkony v řízení. Rovněž je zde konkrétní reakce na skutečnosti, které žalobce vznesl v průběhu odvolacího řízení, byť se tak nestalo v odvolací lhůtě pro odvolání ani v jejím prodloužení, ale až po jejím uplynutí. Skutečnost, že nebylo provedeno jednání, není nezákonným postupem, neboť je zřejmé, že odvolací řízení skutkově hodnotilo již zjištěný skutkový stav, a proto ústní jednání nebylo zapotřebí, když je ani správní řád jako obligatorní součást odvolacího správního řízení nestanoví.

Velice obecně namítané nedostatky v hodnocení důkazů jsou tak obecné, že k nim nemůže soud zastávat žádné stanovisko, neboť není patrné, co z konkrétních zjištění, které byly získány buď z předložených podkladů, nebo z inspekční kontrolní činnosti, žalobce považuje za nedostatečné či nesprávně vyhodnocené. Tato jednotlivá zjištění byla konkrétně uvedena v odůvodnění obou napadených správních rozhodnutí a soud je uvedl v předchozí části tohoto rozsudku, proto na ně pouze odkazuje. Rovněž poukaz na obecné zásady správního řízení je pro posouzení této věci téměř nepoužitelný – žalobce nikde konkrétně nenapadá, čím správní úřady tyto zásady porušily a omezuje se pouze na jejich zákonnou citaci. Pokud uvádí, že nebylo prokázáno, že se dopustil přestupku, pak tento jeho názor je zjevně vyvrácen konkrétními skutečnostmi, které byly uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Totéž je možné uvést i o žalobním bodu týkajícím se tvrzeného excesu v rozhodovací činnosti inspekce a žalovaného – žalobce nikde neuvádí, proč výše uložené pokuty v zákonné sazbě, navíc při dolní hranici této zákonné sazby, by měla být rozhodovacím excesem. Totéž je možné uvést u velmi obecně namítanému porušení zásady přiměřenosti, stejně jako tomu, že nebyla prokázána společenská nebezpečnost – ta zjevně hodnocena byla, o čemž svědčí odůvodnění napadených rozhodnutí, kdy bylo konkrétně hodnoceno, jakým jednáním, za jakou dobu a v jakém množství žalobce porušil právem chráněné hodnoty životního prostředí.

[17] V konkrétnější části žalobních bodů, které jsou ovšem rovněž velmi těžce uchopitelné, neboť žaloba ve svém textu nerozlišuje jednotlivá správní řízení, cituje z jejich odůvodnění, a následně uvádí své názory na citované části odůvodnění, takže orientace v textu není snadná, žalobce mnohdy namítá skutečnosti, které nebyly předmětem jeho potrestání (nejsou vymezeny jako skutek a jedná se pouze o obecná konstatování, která bezprostředně s věcí nesouvisí a reagují na námítky žalobce v průběhu správního řízení). Soud tak konkrétně reaguje pouze na konkrétně vymezené žalobní body a na to, co bylo předmětem správního řízení, nikoliv na obecná a doplňující konstatování a vysvětlení.

[18] Ohledně velmi obecně namítnutého procesního postupu spočívajícího ve stanovení třídní lhůty žalobci soud uvádí, že se pravděpodobně jedná o usnesení inspekce ze dne 22. 6. 2016, kterým byla žalobci stanovena tato lhůta pro zaslání plné moci pro zástupce a doplnění odvolání proti rozhodnutí o zákonné náležitosti, neboť původně podané odvolání bylo blanketní. Žalobce následně podal žádost o prodloužení této lhůty podáním ze dne 27. 6. 2016, a odvolání, které bylo rozhodnutím ze dne 16. 8. 2016 zamítnuto a usnesení bylo potvrzeno. Následně byly důvody v tomto odvolání posouzeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle názoru soudu tak k žádnému nezákonnému postupu ani k omezení účastenských práv ve správním řízení tímto postupem nedošlo, neboť žalobce byl vyzván, aby řádně odůvodnil své odvolání, což je jeho účastenská povinnost podle správního řádu v zákonné lhůtě. Následným procesním postupem pak žalovaný na jeho věcné důvody nesouhlasu žalovaný v odůvodnění reagoval, přičemž reagoval na podání, které bylo učiněno po uplynutí původně stanovené třídní lhůty, proto podle názoru soudu k porušení jeho práv ani v tomto směru nedošlo.

[19] Pokud žalobce uvádí, že jeho požadavek na doložení jiných správních rozhodnutí o uložených pokutách byl odmítnut s důvodem na ekonomii v řízení, v čemž spatřuje porušení práva na spravedlivý proces, pak nic takového z odůvodnění napadených

správních rozhodnutí nevyplývá, a soud se tak k tomuto žalobnímu bodu nebude vyjadřovat, neboť napadá něco, co nebylo obsahem rozhodování veřejné správy v této věci.

[20] V dalším žalobním bodě žalobce namítal porušení zásady *ne bis in idem* a absorpční zásady. Nic takového soud nezjistil. Z popisu obou skutků, za něž byl žalobce potrestán, je patrné, že se jedná o dva skutky, které se navzájem nekryjí podstatnými prvky. Žalobce ani neuvádí, v čem by se tyto skutky měly překrývat, a co tak odůvodňuje jeho závěr, že se jedná o skutek jeden. Ohledně absorpční zásady soud uvádí, že z odůvodnění obou dvou správních rozhodnutí jasné vyplývá, že správní úřady vzaly obě řízení i výši uložených pokut do úvahy a tímto směrem výši pokut korigovaly. Skutečnost, že obě řízení byla vedena samostatně, porušením absorpční zásady není, neboť se jedná o dva skutky, v nichž se nekryje skutková podstata deliktu, a jsou ohroženy různé právem chráněné zájmy. Z tohoto důvodu napadená rozhodnutí splňují požadavky kladené judikaturou na trestání různých skutků při vícečinném souběhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017 – 53), a není tak případný odkaz žalobce na rozsudky zdejšího soudu čj. 9 Ca 389/2008-109 a 9 Ca 239/2007.

[21] Pokud žalobce namítá, že ve výroku není dostatečně popsán skutek, soud nic takového nezjistil – v obou správních rozhodnutích je skutek standardně vymezen popsáním příslušného jednání, které je místně a časově konkrétně vymezeno. Žalobce konkrétněji namítá, že mechanická úprava BN40 není přiléhavá, neboť vznikl nový upravený odpad a že se tak choval jako řádný hospodář. Soud uvádí, že tento kód BN40 není nikde ve skutkovém popisu ve správních rozhodnutích uveden, proto není jasné, co žalobce napadá, žalobce to ani nijak blíže v podané žalobě neupřesňuje. K takto vymezenému žalobnímu bodu se pak soud nemůže vyjádřit, neboť napadá něco, co není obsahem správního rozhodnutí. Pokud žalobce poukazoval na ust. § 9a zákona o odpadech, pak nic takového při kontrole zjištěno nebylo. Pokud docházelo k mechanickému přehrnování poměrně velmi značné části odpadu, nejedná se o žádné další zpracování odpadu či právem preferovaný postup při skládce odpadu, neboť těžko lze tímto způsobem třídit odpad, který je sám směsný, přičemž soud znovu uvádí, že žalobce byl postižen za jiné jednání, než je faktické nakládání s odpadem na skládce.

[22] Ohledně názoru žalobce, že zjištěné protiprávní jednání je pouze formální a že nebyla zhodnocena nebezpečnost jednání pro společnost, soud uvádí, že nic takového z rozhodnutí neplyne. V rozhodnutích bylo konkrétně odůvodněno, čím a jakým konkrétním jednáním žalobce porušil své povinnosti, což naplňuje skutkovou podstatu příslušných deliktů. Je patrné, že naopak byla hodnocena vysoká závažnost protiprávního jednání žalobce, který spočíval v ignoraci podmínek vydaného integrovaného povolení po dlouhou dobu, u velkého množství odpadu, když nově vzniklý odpad žalobce ani nijak nedeklaroval, ani neuvedl v hlášení. Podle názoru soudu tak konkrétní zjištění bylo z hlediska společenské nebezpečnosti dostatečně hodnoceno a dále z něj rozhodnutí vychází v odůvodnění výše uložené pokuty v obou rozhodnutích.

[23] Soud rovněž nepovažuje za důvodnou námitku, že úpravou odpadů pod způsobem kódu D13 zahrnuje třídění odpadu – nic takového z konkrétních zjištění inspekce neplyne, žalobce neuvádí jedinou konkrétní skutečnost v žalobě, proč by zjištění

o přehrnování odpadu mělo být nepřipadné a jak taková činnost může naplnit podmínky příslušného integrovaného povolení, stejně jako není uvedeno, že by za tento závěr byl žalobce sankcionován. Žaloba je v této části podle názoru soudu nesrozumitelná, neboť téměř nekoresponduje s odůvodněním obou dvou napadených správních rozhodnutí i vymezení skutků v obou správních řízeních. Soud tak uvádí, že třídění odpadu nebylo součástí vymezení skutků, které byly právně hodnoceny, proto se soud dále k této okolnosti vyjadřovat nebude, neboť se to netýká správního rozhodnutí.

[24] Žalobce pak v této části žaloby velmi nejasně cituje části odůvodnění správních rozhodnutí, které však ani řádně neoznačuje, ani je logicky nijak nevztahuje ke skutkům, které byly součástí správních rozhodnutí. V tomto směru soud uvádí, že žalobce nebyl potrestán za to, že by inspekce byla kompetentní ve věci posuzování změn provozu zařízení, či v obecných postupech úpravy odpadů, ale za skutky, které jsou vymezeny v příslušných rozhodnutích, s nimiž tato argumentace nekoresponduje. Pokud jsou v odůvodnění rozhodnutí uvedena obecnější konstatování, jedná se o vysvětlující okolnosti, které však nemají přímý vliv na naplnění skutkové podstaty jednotlivých deliktů. To se dá uvést i o uvedení počtu nákladních vozidel a úpravu pracovního prostředí, které je uvedeno pouze jako dokreslující vysvětlení. Rovněž námitka, že se zjištění týkalo 10% komunálního odpadu, nekoresponduje s tím, za což byl žalobce potrestán (tedy nikoliv za množství a složení nějakého odpadu, ale za porušení podmínek integrovaného povolení a nezasílání příslušných hlášení správnímu úřadu).

[25] Ohledně namítané výrazné výše pokuty soud uvádí, že žalobce neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, proč by tato pokuta, jejíž výše byla konkrétně zdůvodněna zejména v odůvodnění prvostupňových správních rozhodnutích, měla být vybočující z rozhodovací praxe žalovaného. Proti těmto konkrétním okolnostem žalobce v žalobě neuvádí žádné námítky, proto na ně soud odkazuje, aniž by se mohl blížeji k takto obecně vymezenému žalobnímu bodu vyjádřit. Pokud žalobce namítal, že mu nebyla jiná rozhodnutí poskytnuta, a proto jimi nemohl argumentovat, soud uvádí, že poskytnutí jiných sankčních rozhodnutí není povinností správních úřadů, kdy takový postup by rovněž mohl kolidovat s ochranou důvěrných údajů o třetích osobách. Tato rozhodnutí jsou v obecné rovině odborné veřejnosti známa a inspekce o nich formou zobecňujících informací v rozhodné době informovala, proto bylo možné alespoň v obecné rovině tyto informace ve veřejném prostoru vyhledat. Navíc – v rozhodné době již správní justice všechna svá rozhodnutí zveřejňovala, proto je možná rešerše i v této databázi.

[26] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[27] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. srpna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu